

РЕШЕНИЕ

№ 4065

гр. София, 21.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 02.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **7890** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215, вр. чл.57а ЗУТ.

Образувано е образувано изпратена от Столична община – Н. жалба от [фирма], [населено място], депозирана чрез пълномощника адв. И. С. от АК – Б., против Заповед №РА-18-21/16.06.2020 г. на Гл. архитект на Столична община, издадена на основание чл.57а, ал.1, т.2, т.6, ал.3, ал.6 и ал.7 ЗУТ, вр. чл.56 ЗУТ. С оспорения акт на оспорващия е наредено да премахне незаконосъобразно поставения преместваем обект: „Павилион №2 – за продажба на кафе, ядки, сандвичи“, находящ се в [населено място], между [улица] №104 /срещу 5-а МБАЛ С. АД/, район С.“ – СО. Твърди се, че заповедта е незаконосъобразна, като издадена при съществени нарушения на процесуалните правила и при съществено нарушение на материалноправните разпоредби на ЗУТ, поради което се иска отмяната ѝ. Изложени са подробни съображения в тази насока. Според оспорващия опорочена е процедурата по връчване на Констативния акт №6 от 12.03.2020 г., както и заповедта е издадена преди да е изтекъл срока за възражения. Оспорва се и доводът, че преместваемият обект е незаконосъобразно поставен с твърдението, че за поставяне на същия има сключен договор за наем, който макар и да е изтекъл е в сила и до датата на издаване на процесната заповед, тъй като оспорващият продължава да ползва терена без противопоставяне от страна на общинската администрация и заплаща ежемесечен наем. Предвид това счита, че общинската администрация доброволно е продължила договорните си отношения, като се е стигнало до трансформиране на срочния договор за наем в безсрочен. Претендира се присъждане на направените разноски по

представен списък.

Ответникът, Главния архитект на СО, чрез процесуалните си представители, участвали в съдебното производство, оспорва жалбата като неоснователна с искане същата да бъде отхвърлена, като се потвърди обжалваната заповед. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка.

Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Между страните не се спори, а това се установява и от приложените към преписката писмени доказателства, че с Договор №82/31.10.2002 г. СО – район „С.“ е предоставила на [фирма], [населено място] за временно и възмездно ползване свободен общински терен с площ 2,89 кв. м, находящ се в [населено място], [улица], V градса болница за поставяне на павилион за продажба на ядки и кафе срещу месечен наем в размер на 25 лева за срок от три години, считано от датата на издаване на разрешително за монтаж и строителна линия. На 30.05.2005 г. на основание чл.56, ал.1 и ал.2 ЗУТ е издадено Разрешение за монтаж №8 за монтаж на унифициран павилион за продажба на ядки и кафе по схема №10.

На 10.01.2020 г. комисия от служители на Район „С.“ е извършила проверка на място на преместваеми обекти /павилиони/ находящи се в имот, публична общинска собственост /тротоар/, с адрес [населено място], между ул. „ген. С.“ №110 и [улица] /срещу 5-а МБАЛ С. АД и е констатирала, че преместваем обект, представляващ павилион /метална конструкция/ с описани размери, за продажба на кафе, ядки и сандвичи е поставен в публична общинска собственост /тротоар/, като за същия не е представено разрешение за поставяне и същият е поставен от неизвестен собственик в нарушение на разпоредбата на чл.56, ал.2 и ал.5 ЗУТ, вр. Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационно монументални-декоративни елементи и за рекламната дейност на Столична община. В тази връзка до К. П. е отправено писмо, с което му е указано в 7-дневен срок от датата на получаването му да представи разрешение за поставяне и проектна документация. Върху същото е отразено, че е получено он Л. Д.. Със Заявление от 27.01.2020 г. ЕТ е представил Разрешение за монтаж №8/30.09.2005 г. и Определение №6266/18.11.2015 г. на АССГ, като е поискал да се осигури изпълнението на това съдебно определение.

Видно от приложения Констативен акт №6 работна група от длъжностни лица на СО – район „С.“ е извършила проверка на Павилион №2, собственост на оспорващия, в негово отсъствие и в присъствието на служител. Констатирано е, че за преместваемия обект има издадено разрешение за монтаж №8/30.05.2005 г. на Гл. архитект на СО – район „С.“ с изтекъл срок на действие. Преместваемият обект е монтиран върху терен, публична общинска собственост и не е в съответствие с изискванията на Наредба за преместваемите обекти, рекламните, информационно монументални-декоративни елементи и за рекламната дейност на Столична община /НПОДИМДСРДТ СО/. Няма действащ писмен договор за заеманата от преместваемия обект площ от 2,89 кв.м, съгласно Разрешение за монтаж №8/30.05.2005 г. на Гл. архитект на СО – район „С.“ и договор. При измерване на място работната група е установила, че заеманата от обекта търговска площ е 7,56 кв. м. Приети за нарушени са разпоредбите на чл.56, ал.2 и ал.5 ЗУТ. Предвид установените нарушения е прието, че КА е основание за

започване на административно производство по реда на чл.57а, ал.1, т.1 и т.2 ЗУТ. Видно от отразеното върху КА, същият е връчен на ръка на Л. Седевчева – служител, на 13.03.2020 г. На същата дата длъжностни лица на СО – район „С.“ са съобщили КА по реда на §4 от ДР на ЗУТ чрез залепване на примистваемия обект, за което са съставили служебна бележка. Видно от приложените Протоколи на л.51 от делото на 13.03.2020 г. КА №6 е бил поставен на информационното табло на Район „С.“ и е свален на 29.03.2020 г.

С Констативен протокол от 15.05.2020 г. и във връзка със започване на административно производство по реда на чл.57а, ал.1 ЗУТ след извършена проверка е установено, че по КА №6/12.03.2020 г. в деловодството на СО – район „С.“ не са постъпили възражения в определения срок.

На 16.06.2020 г. на основание чл.57а, ал.1, т.2, т.6, ал.3, ал.6 и ал.7 ЗУТ, вр. чл.56 ЗУТ е издадена оспорената в настоящото производство заповед, с която на оспорващия е наредено да премахне незаконосъобразно поставения преместваем обект: „Павилион №2 – за продажба на кафе, ядки, сандвичи“, находящ се в [населено място], между [улица] №104 /срещу 5-а МБАЛ С. АД/, район С.“ – СО. Прието е, че безспорно е установен незаконосъобразно поставен преместваем обект, монтиран върху терен, публична общинска собственост без валидно разрешение за поставяне, съгласно чл.56, ал.2 ЗУТ и на отпаднало правно основание, съгласно чл.56, ал.5 ЗУТ. Заповедта е изпратена на адресата на адреса му на управление и е получена на 17.07.2020 г.

За да установи, че договорът за наем на общинската земя, върху която е поставен процесният павилион е продължил действието си и след изтичане на срока оспорващият е представил съобщения за плащане на данък за сграда, находяща се на [улица] по декларация от 1998 г. и такса битови отпадъци и доказателства за плащането им, както и издадени от СО – район „С.“ фактури, по които твърди, че е продължил да плаща месечния наем. От представеното от СО – Район „С.“ писмо е видно, че оспорващият е заплащал наем за периода 31.10.2002 г. до 30.10.2005 г. След изтичане на срока на договора и тъй като търговецът продължава да ползва имота, същият заплаща финансово обезщетение съгласно чл.236, изр. 2 ЗЗД. В писмото е посочено, че след извършена справка в МДТ няма постъпили данни за плащане на такса битови отпадъци.

Съдът намира, че макар да не е безспорно установено заплащал ли е оспорващият данък и такса битови отпадъци за процесния имот след изтичане на срока на договора, този факт е неотносим към предмета на делото, доколкото е без значение за това дали преместваем обект: „Павилион №2 – за продажба на кафе, ядки, сандвичи“ е поставен законосъобразно.

При анализа на така описаните доказателства се стига до изводите, че между оспорващия и СО – район „С.“ е имало договор за наем на общински терен от 2,89 кв. м за срок от 3 години, считано от датата на издаване на разрешение за монтаж на унифициран павилион, което е издадено на 30.05.2005 г. и такъв павилион е поставен. Към момента на извършената проверка – 12.03.2020 г. заеманата от поставения павилион площ е 7,56 кв. м.

За установяване компетентността на издателя на оспорения акт са представени Заповед №СОА17-РД09-622/19.06.2017 г. на Кмета на Столична [община] №СОА17-РД09-934/01.07.2019 г. на Кмета на Столична община, за изменение и допълване на първата, от които се установява, че на Главния архитект на СО са делегирани правомощия да издава заповеди за премахване на обекти по чл.56, ал.1 и

чл.56, ал.1 ЗУТ.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: С жалбата се атакува ИАА по смисъла на чл.214, т.3 ЗУТ, посочен изрично от законодателя като подлежащ на съдебен контрол. Жалбата е депозирана в законоустановения в чл.215, ал.4 ЗУТ срок. Оспорващият е получила заповедта на 17.07.2020 г., а жалбата против нея е постъпила на 29.07.2020 г. Спазени са изискванията на закона и жалбоподателят е надлежна страна, поради което е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита същата за НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно разпоредбата на чл.168 АПК, съдът преценява законосъобразността на АА, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са разпоредбите при издаването и съобразен ли е с целта, която преследва закона. При преценката си съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в АА.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган - Главния архитект на СО, в съответствие с делегираните му правомощия със Заповед № СОА17-РД09-622/19.06.2017 г. на Кмета на Столична община, издадена на основание §1, ал.3 от ДР на ЗУТ и Заповед № СОА19-РД09/01.07.2019 г. за изменението и допълването ѝ, комуто са предоставени функции да издава заповеди за премахване на обектите по чл.56, ал.1 ЗУТ на основание чл.57а, ал.3 ЗУТ.

Относно формата на акта от гледна точка на изискванията към административните актове, визирани в разпоредбата на чл.59, ал.1 и ал.2 АПК и по-конкретно т.4 от същия текст, съдът приема, че в същия са изложени мотиви за издаването му, като е направено пълно описание на обекта и на относимите факти, мотивирали административния орган да приеме, че е налице незаконосъобразно поставен преместваем обект. Посочена е разпоредбата на закона, оправомощаваща административния орган да издаде акт от рода на процесния, както и тези, отнасящи се до квалификацията на обекта. Спазено е и изискването на чл.59, ал.1, т.5 АПК. Тази разпоредба изисква в разпоредителната част на административния акт да са посочени ясно и конкретно правата и задълженията, които произтичат от неговото издаване. В случая това е спазено, като административният орган е наредил премахване на конкретно описан преместваем обект. По тези съображения съдът приема, че в хода на проведеното административно производство не са допуснати процесуални нарушения във формата на акта от категорията на съществените, които да обусловят неговата отмяна.

Съдът намира, че в проведеното административно производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са самостоятелно основание за отмяна на крайния акт. Установи се, че КА е съставен в изпълнение на процедурата по чл. 57а, ал. 2 от ЗУТ, в конкретния случай от длъжностни лица от район "С."- Столична община, в който са отразили обстоятелствата относно вида и местонахождението на процесния обект. Проверката е извършена и КА е съставен в отсъствие на собственика, но в ЗУТ няма изискване същият да се съставя в присъствието на собственика на преместваемия обект. Разпоредбата на чл.57а, ал.2, изр.2 ЗУТ изисква констативният акт да се връчи на собствениците на обектите по ал.1, които могат да направят възражения в тридневен срок от връчването му. Съобщаването на актовете по ЗУТ на заинтересованите лица е уредено в §4 ЗУТ. Според ал.1 предвиденото в този закон и в актовете по неговото прилагане съобщаване от компетентните органи

на заинтересуваните лица по реда на Административнопроцесуалния кодекс се извършва чрез отправяне на писмено съобщение. Ал.2 предвижда, че когато в този закон и в актовете по неговото прилагане не се предвижда изрично, че съобщаването се извършва по реда на Административнопроцесуалния кодекс, то се извършва чрез отправяне на писмено съобщение до заинтересуваните лица. В случаите, когато адресът на някое от заинтересуваните лица не е известен или то не е намерено на посочения от него адрес, което се удостоверява с подписите на две длъжностни лица, съобщението се залепва на жилището или на недвижимия имот, за който се отнася, и се поставя на таблото за обявления в сградата на общината, района или кметството или на интернет страницата на съответния орган за времето за подаване на възражения, предложения и искания. Така направеното съобщение, както и датата на поставянето и свалянето му от таблото за обявления или от интернет страницата на органа, се удостоверява с подписите на две длъжностни лица.

В случая се установи, че процесният КА е получен от служител на оспорващия, присъствал при извършване на проверката, като е съобщен и по реда на §4, ал.2, изр.2 от ДР на ЗУТ. Установи се също, че писмено съобщение до оспорващия за издаване на КА не е изпращано. При така установеното съдът намира, че КА не е редовно връчен на адресата, доколкото съобщение до него не е изпращано. Не може да се приеме за редовно връчването на служител, доколкото не е установено, същият да е пълномощник на собственика на обекта. Относно процедурата по §4, ал.2, изр.2 ДР на ЗУТ съдът намира, че същата е приложена без да са били налице предпоставките за това. Доколкото КА изобщо не е изпращан на адресата, то липсват данни адресът му да е неизвестен или същият да не е открит на адреса, което да обоснове прилагане на разпоредбата на §4, ал.2, изр.2 от ДР на ЗУТ. Ето защо не може да се приеме, че съобщаването чрез обявление, поставено на обекта и на информационното табло на общинската администрация е редовно и поставя началото на срока за възражения. Доколкото срокът за възражения предвид нередовното връчване на КА не е започнал да тече за оспорващия съдът намира, че не следва да бъдат разглеждани възраженията му, свързани с разпоредбата на чл.4 ЗМДВИП.

Съдът намира обаче, че допуснатото в хода на административното производство нарушение относно връчване на КА не е от категорията на съществените, които да обусловят отмяна на крайния акт само на това основание. Това е така, тъй като оспорващият е уведомен за издадената заповед, инициирал е производство по оспорването ѝ, в хода на което е релевирали възраженията си и е имал възможност да обори констатациите на ответника, мотивирали го да издаде оспорената заповед. Заповедта е постановена и в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби.

Съгласно чл.56, ал.1 ЗУТ върху поземлени имоти могат да се поставят преместваеми увеселителни обекти и преместваеми обекти за търговски и други обслужващи дейности - павилиони, кабинни, маси, зарядни колонки за електрически превозни средства, както и други елементи на градското обзавеждане (спирки на масовия градски транспорт, пейки, осветителни тела, съдове за събиране на отпадъци, чешми, фонтани, часовници и други).

Съгласно чл.56, ал.2 ЗУТ, разрешение за поставянето му следва да се издава въз основа на схема, при условията и реда на Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община.

Съгласно чл. 10, ал. 3 от Наредбата, отдаването под наем за поставяне на обекти, ал.1, т.1 - павилиони върху тротоари, площади, паркове, градини, зелени площи и други общински терени, попадащи в улична регулация, както и общински терени с предназначение за озеленяване или за обществени паркове; върху общински имоти се извършва чрез конкурс по реда на Наредбата на Столичния общински съвет за условията и реда за провеждане на търгове и конкурси на Столична община, който се обявява в едногодишен срок от одобряването на общи схеми за тях.

В настоящия случай се установи, че между оспорващия и Столична община е измало сключен договор за наем на общинска земя за изграждане на обект по чл.56 ЗУТ и разрешение за монтаж на унифициран павилион за продажба на ядки и кафе. Оспорващият не твърди, че с процесната заповед не е разпоредено премахване иманно на този обект. Напротив, възраженията са му, че не са налице основания за премахването му. Предвид това съдът приема, че теренът, върху който е поставен обектът, е общинска собственост, за която не се съставя АОС. /чл.56, ал.2 ЗОС/, както и че обектът, предмет на разпореденото премахване, представлява преместваем обект по смисъла на чл.56, ал.1 ЗУТ – павилион за търговска дейност, поради което поставянето му е предмет на разрешителен режим съгласно чл.56, ал.2 и 5 ЗУТ.

Съдът прие за установено от представените по делото доказателства, че едноличният търговец е притежавал разрешение за монтаж на преместваем обект, но със срок на валидност, обвързан изрично с изтичане на срока на сключения между страните договор за наем, който се установи, че е изтекъл. При това положение е изпълнена материалноправната предпоставка на чл. 57а, ал. 1, т. 6 от ЗУТ за премахване на обекта – срокът на схемата и/или на разрешението за поставяне на унифицирания павилион върху общински терен с площ от 2,89 кв. м е изтекъл.

Съдът намира, че е налице и второто посочено в заповедта основание за издаването ѝ, а именно по чл.57а, ал.1, т.2 ЗУТ – част от обекта е поставен на терена без правно основание. В хода на административното производство е установено, че обектът, чието премахване е разпоредено, заема площ от 7,56 кв. м. Не се твърди и не се установи за заеманата над 2,98 кв. м площ от общинския терен да е имало сключен договор за отдаване под наем и да е издавано разрешение за монтаж на преместваем обект и схема над тези размери. Следователно тази част от обекта е постаена без правно основание. Неоснователни са доводите на оспорващия, че доколкото продължава да ползва терена без противопоставяне от страна на общинската администрация и заплаща ежемесечен наем, общинската администрация доброволно е продължила договорните си отношения, като се е стигнало до трансформиране на срочния договор за наем в безсрочен. По отношение на имотите, общинска собственост, не може да има безсрочен договор за наем, още по-малко срочния такъв да се трансформира в безсрочен. Това е така, тъй като съгласно чл.8, ал.4 ЗОБС предоставянето под наем на имоти и вещи - общинска собственост, се извършват чрез публичен търг или публично оповестен конкурс. Според чл.14, ал.3 срокът за отдаване под наем не може да бъде по-дълъг от 10 години, а чл.15, ал.1, т.4 ЗОБС предвижда, че договора за наем на имот, общинска собственост, се прекратява с изтичане на срока му.

Тези разпоредби са специална по отношение разпоредбите на ЗЗД, които в частта относно договора за наем по отношение на имоти, общинска собственост са неприложими. Освен това от представените по делото доказателства са установи, че за ползване на терена оспорващият не е заплащал наем, а обезщетение за ползване.

Оспореният акт съответства и на целта на закона, обективизирана в правната норма - недопускане държането на обекти чл.56, ал.1 ЗУТ при наличие на основание, установено в чл. 57а, ал. 1 ЗУТ за тяхното премахване.

С оглед изложеното, като извърши проверката по чл.168, ал.1 на всички основания по чл.146 АПК, съдът намира оспорвания акт за издаден от компетентен административен орган, в установената форма, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила и правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта на закона, поради което жалбата срещу него се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и предвид своевременно направеното искане в тази насока на основание чл.143, ал.3 АПК на ответника се дължат разноски. В настоящия случай ответникът е представляван от юриконсулт, като съдът в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, определя размер на възнаграждението от 120.00 лева. Тази сума оспорващият ЕТ следва да бъде осъден да заплати на СО - юридическото лице, в чиято структура е ответникът.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], [населено място] против Заповед №РА-18-21/16.06.2020 г. на Гл. архитект на Столична община, издадена на основание чл.57а, ал.1, т.2, т.6, ал.3, ал.6 и ал.7 ЗУТ, вр. чл.56 ЗУТ, с която на оспорващия е наредено да премахне незаконосъобразно поставения преместваем обект: „Павилион №2 – за продажба на кафе, ядки, сандвичи“, находящ се в [населено място], между [улица] №104 /срещу 5-а МБАЛ С. АД/, район С.“ – СО.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място] да заплати на Столична община деловодни разноски в размер на 120 /сто и двадесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.215, ал.7, т.4 ЗУТ.

На основание чл.138, ал.3 АПК на страните да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ:

